

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č. j. CPR-23763-2/ČJ-2021 - 930310-V241

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č. j. CPR-23763-2/ČJ-2021-930310-V241, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2021, č. j. CPR-23763-2/ČJ-2021-930310-V241 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 8. 2021, č. j. KRPA-200794-13/ČJ-2021-000022-SV, o správním vyhoštění a době zákazu pobytu v délce dvou let dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla podle ustanovení § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky (dále jen „ČR“) do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce v žalobě namítal, že jej k protiprávnímu jednání dohnaly tíživé osobní důvody, a to především nepříznivá finanční situace a nutnost zabezpečit členy rodiny. Žalobce po odhalení protiprávního jednání vykázal vzornou součinnost, neboť plně spolupracoval s policejním orgánem a napomohl při objasnění projednávané věci, která pak představuje jeho prvotní pochybení na území Evropské unie. Lze tak dojít k závěru, že se nejedná o „pobytového“ recidivistu, ba naopak o cizince, který standardně plní uložené povinnosti, avšak toliko pod tíhou shora popsánoho byl nucen uchýlit se k protiprávnímu jednání, jehož závažnost si uvědomuje, neboť vyjádřil adekvátní lítost a příslib vycestování do domovského státu, kde žije celá jeho rodina. Žalobcovo včasné nevycestování v době platnosti dlouhodobého víza bylo spojeno s okolnostmi nezávislými na jeho vůli, a to v podobě tehdy probíhající virové epidemie, pro kterou byl domovský stát žalobce zcela uzavřen. Jakkoliv je tedy pravdou, že se žalobce dopustil vytykaného protiprávního jednání, domnívá se, že je dvouletý postih nepřiměřeně tvrdý, porušujícím požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, a zároveň se domnívá, že je možné na něj působit mírnějším a výchovnějším způsobem, a to cestou správního vyhoštění v poloviční míře.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

4. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, rozhodnutí soud zrušil bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

5. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
6. Žalobce v žalobě namítal, že nebyly dostatečně zohledněny individuální okolnosti případu (tíživá finanční situace, spolupráce se správním orgánem, první a jediné porušení zákona, projevená lítost, úmysl vycestovat dobrovolně), a že dvouletý zákaz pobytu je proto nepřiměřeně přísný.
7. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).
8. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou pak zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud (správní orgán) řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Afs 31/2018-28: *„Nejvyšší správní soud i Ústavní soud již dříve aprobovaly možnost, že krajský soud či žalovaný správní orgán nemusí reagovat na každou jednotlivou dílčí námitku či tvrzení, postaví-li vedle těchto námitek vlastní ucelenou argumentaci, kterou logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08). Tento postup je však vhodný zejména v situaci, kdy odvolací či žalobní námitky jsou značně obsáhlé a detailní a vypořádání každé jednotlivé z nich by bylo na překážku srozumitelnosti rozhodnutí.“* Podstatné je, aby se soud (potažmo správní orgán) v rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.

4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
9. V projednávaném případě jediná odvolací i žalobní námitka se týkala nepřiměřené délky zákazu pobytu, kdy žalobce zcela věcně a stručně shrnul okolnosti, které dle jeho názoru měly být zohledněny v jeho prospěch. Prvostupňový orgán poněkud nekoncepčně částečně délku zákazu pobytu odůvodňuje v rámci hodnocení podmínek pro uložení správního vyhoštění na straně 6, kde uvádí, že skutečnost, že cizinec dobrovolně vycestuje, promítl do stanovené doby správního vyhoštění, kdy určil dva roky jako střed hranice zákonného rozpětí. Dále prvostupňový orgán při odůvodnění délky zákazu pobytu na straně 8 rozhodnutí toliko rekapituluje podstatné skutečnosti a uvádí, že dva roky byly stanoveny ve středu hranice zákonného rozmezí, vzhledem k závažnosti jednání cizince, kdy na území ČR pobýval neoprávněně od 29. 9. 2020 do 4. 8. 2021, kdy byl zajištěn policií. Toto odůvodnění délky pobytu je dle názoru soudu na hranici přezkoumatelnosti, když úvahy, kterými byl správní orgán veden, jsou velice stručné, omezují se v podstatě na rekapitulaci zjištěného stavu, není zřejmé, co správní orgán hodnotil jako přítěžující a polehčující okolnosti.
10. Žalovaný po podaném odvolání na straně 2 napadeného rozhodnutí podrobně zrekapituloval odvolací námitku ohledně nepřiměřené délky zákazu pobytu, kdy uvádí tvrzení žalobce, že jej k protiprávnímu jednání dohnaly tíživé osobní důvody, a to především nepříznivá finanční situace a nutnost zabezpečit členy rodiny, žalobce po odhalení protiprávního jednání vykázal vzornou součinnost, neboť plně spolupracoval s policejním orgánem a napomohl při objasnění projednávané věci, která pak představuje jeho prvotní pochybení na území Evropské unie, jde o cizince, který standardně plní uložené povinnosti, avšak toliko pod tíhou shora popsánoho byl nucen uchýlit se k protiprávnímu jednání, jehož závažnost si uvědomuje, vyjádřil též adekvátní lítost a přislíbil vycestování do domovského státu, je mladého věku a lze předpokládat nápravu při uložení mírnějšího postihu, než je délka zákazu pobytu dva roky. S touto odvolací námitkou se žalovaný vypořádal zcela nedostatečně, když k délce zákazu pobytu na straně 6 napadeného rozhodnutí uvádí: *„Co do odůvodnění délky správního vyhoštění odvolací orgán uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, jelikož nebylo zjištěno, že by v rozhodnutí absentovala jakákoliv úvaha o důvodech uložení správního vyhoštění v délce 2 roky. Odvolací orgán k tomu odkazuje na rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to konkrétně na stranu 4 a 5, kde správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil stanovenou délku správního vyhoštění účastníka řízení, kdy vzal i v potaz, že se jedná o první porušení právních předpisů ze strany účastníka řízení, jakož i to, že na území ČR nepáchal trestnou činnost. (...). V daném případě byla délka vyhoštění v délce 2 roky přiměřená a odpovídá okolnostem daného případu tak, jak byly popsány v napadeném rozhodnutí. Správní orgán I. stupně udělil účastníkovi řízení správní vyhoštění v délce zákonného rozpětí, neboť jak již bylo uvedeno, účastník řízení byl ohrožen vyhoštěním v délce až pět let. Odvolací orgán v této souvislosti neshledal důvod pro zkrácení doby, po kterou nelze účastníkovi řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie a v souladu se závěrem správního orgánu I. stupně nedospěl ani k názoru, že by uložené*

opatření bylo ve věci účastníka řízení nepřiměřené. Výše uvedené námitky účastníka řízení nevedly odvolací orgán ke zrušení napadeného rozhodnutí, naopak vydané rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno zcela v kontextu se zák. č. 326/1999 Sb. (...) Odvolací orgán uvádí, že výše uvedené odvolací námitky účastníka řízení jsou pouze tendenční, s cílem zpochybnit vedené řízení bez reálného základu.“

11. Soud považuje za zásadní, že odůvodnění žalovaného ohledně délky zákazu pobytu nijak nenavazuje na odůvodnění prvostupňového orgánu a nijak nereaguje na odvolací námitky. Žalovaný uvádí, že orgán prvního stupně při uložení délky zákazu pobytu přihlédl ke skutečnosti, že se jednalo o první zjištěné porušení právních norem a že na území ČR nepáchal žádnou trestnou činnost. Tyto úvahy nejsou prvostupňovým rozhodnutím nikde zmíněny, prvostupňové rozhodnutí pak na straně 4, 5 žádné úvahy o délce zákazu pobytu neobsahuje (tyto jsou na straně 6 a 8 prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný se pak nijak nevypořádal s odvolacími námitkami cizince, z jakých konkrétních důvodů považuje délku zákazu pobytu za nepřiměřeně přísnou, a jaké skutečnosti měly být ve prospěch cizince zohledněny. Žalovaný pouze obecně konstatuje, že odvolací námitky jsou tendenční bez reálného základu, vznesené s cílem zpochybnit vedené řízení. S ohledem na tvrzení žalobce je však zřejmé, že minimálně některá jeho tvrzení reálný základ mají, a žalovaný se s nimi měl vypořádat. Skutečnost, že šlo o první a dosud jediné pochybení žalobce, zřejmě není sporná. Žalovaný se měl vypořádat i s tvrzenou spoluprací, zaujmout k tomuto stanovisko, zda toto lze vzít v potaz jako polehčující okolnost (za situace, kdy byl neoprávněný pobyt odhalen až činností policie). Tvrzení cizince o dluzích ve vlasti a nutnosti vydělat peníze cizinec uvedl již při pohovoru, soud nepředjímá, zda toto nutně hodnotit jako polehčující okolnost, ale nelze tuto odvolací námitku odbýt tvrzením, že jde o tvrzení bez reálného základu. Stejně se měl žalovaný alespoň stručně vyjádřit k mladému věku žalobce z hlediska jeho nápravy, lítosti a příslibu vycestování. Celkově odůvodnění délky zákazu pobytu vzbuzuje výrazné pochybnosti o tom, jakými úvahami byl žalovaný v tomto směru veden, odůvodnění postrádá jakoukoli individualizaci.
12. Správní úvaha žalovaného tak není způsobilá přezkumu ve správním soudnictví, z tohoto důvodu je nutno napadené rozhodnutí zrušit. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 99/2011-55: *„Stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c), že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze [...]. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“*
13. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný vypořádá odvolací námitku ohledně nepřiměřeně dlouhé doby zákazu pobytu a jasně a srozumitelně odůvodní délku zákazu pobytu tak, aby tato úvaha byla způsobilá

k soudnímu přezkumu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80), žalovaný proto může argumenty prvostupňového orgánu doplnit a upřesnit. Při rozhodování o délce zákazu pobytu je nutno zohlednit konkrétní skutkové okolnosti a uvést alespoň stručné úvahy, proč je uložen zákaz pobytu právě v této délce, pouhý fakt, že jde o střed zákonného rozpětí, nepostačuje. Žalovaný se též vypořádá s tvrzením, že žalobce nemohl vycestovat, neboť kvůli probíhající virové epidemie byl domovský stát žalobce zcela uzavřen.

14. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 6 800 Kč. Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 1 428 Kč, celkem soud přiznal 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. ledna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. R.